

занъ отъ далечъ градъ или укрѣпена ограда питали: »не е ли това Иерусалимъ?« Изъ пътъ тѣ ти избивали Евреи ти и обирали села та, за да се снабдяватъ съ храна. За това Маджаре ти избили една частъ отъ тѣхъ.

Останали ти достигнали до Цариградъ. Византийскій царь Алексій Комненъ, искалъ да се отгърве отъ тая гладна и driшава станъ, та побързалъ по-скоро да ги испрати въ Мала Азия. Тамъ въ Никейско то равниште Турци ти ги избили до кракъ. И грѣдни ти имъ кости се употѣблявали за утвърденіе на станъ тѣ отъ наподирни ти кръстоносци. Само Петръ Амиенски сполучилъ да се върне назадъ.

Първий походъ. Първий кръстоносний походъ потеглилъ слѣдъ нѣколко мѣсеца (1096 год.), подъ главатарство то на най-прочути ти рицари на Италия и Франция. Отъ тѣхъ пръвъ билъ Готфридъ Булонскій, Лотарингскій херцогъ, който билъ юнакъ и ималъ войската си добръ наредена. Отъ Сѣверна Франция излѣзълъ нормандскій херцогъ Робертъ (синъ на Вилхелма Завоевателъ тѣ) и графъ Хуго Вермандуа, братъ на французскій кралъ (Филипъ I); а отъ южна Франция кръстоносци ти трѣгнали подъ главатарство то на Раймунда, тулузскій графъ, и епископа Адемара, когото папа та нареклъ свой намѣстникъ и легатъ (войвода) при войска та. Отъ южна Италия отишли съ корабе нормандски ти владалци Богемундъ, тарентскій князь, и роднина та му Танкредъ, който се броилъ за най-добръ рицаръ на онова врѣме слѣдъ Готфрида Булонскій.

Въ първий кръстоносний походъ неприелъ участие нито единъ кралъ. Въ Франция царовалъ тогава единъ отъ Капетинги ти Филипъ I, непрѣдприемчивъ царъ и при това ималъ прѣшпирня съ папа та. А въ Германия билъ царъ Хенрихъ IV, съштий оная, който е познатъ отъ продължителна та борба съ папска та власть.